

Erasmus+ tanulmányi mobilitás 2016. október – 2017. július

Poznań, Lengyelország, Adam Mickiewicz Egyetem

Októbertől július elejéig voltam Poznańban Erasmus-ösztöndíjjal. Az ezt megelőző évben megismert cserediákokkal való megismerkedés és beszélgetések során döntöttem a két félév mellett: egyrészt egy szemeszter szinte elszűn a sűrű tennivalók alatt, másrészt egy év rendszerint szorosabb barátságok kialakulására ad lehetőséget, és az új terep megismerésére is több idő jut.

Szökőkút a Plac Wolności a központ felé

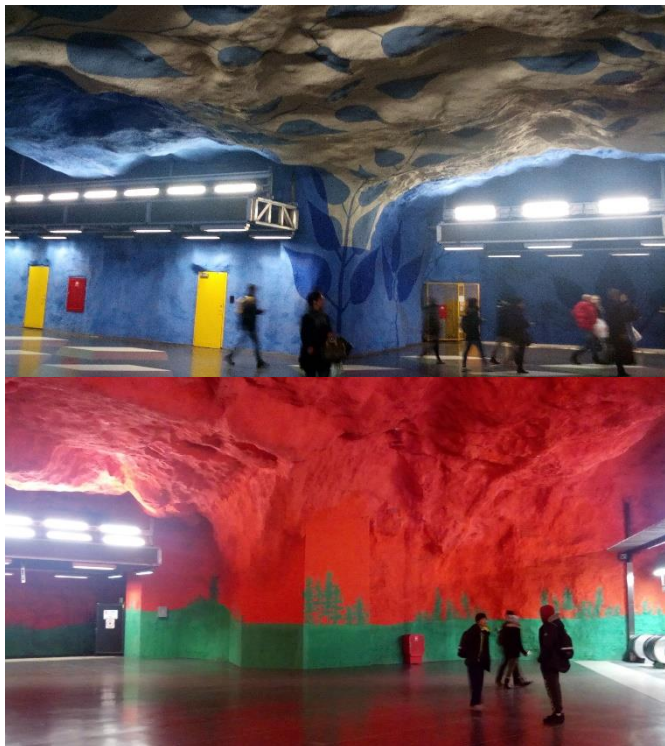
Poznańnál nem választhattam volna jobb helyet – Krakkó nekem túl ódon, Varsó túl szürke, Łódź, ami a tanult szakterületem, vagyis a mozgóképkultúra szerint a kézenfekvő lett volna (ott található a lengyel filmsuli) pedig túl kicsi. Poznań az egyik legnagyobb lengyel város és több egyetem is található ott (legyen az természettudományi, műszaki vagy művészi irányultság), ennél fogva tömve van fiatallal és egyetemistával. A város ehhez igazodván heti rendszerességgel nyújt mindennemű kulturális programot: tavasszal szinte minden Campus rendez 2-3 napos fesztivált, a Nemzeti Múzeumba 1 złoty a diákbelpéldő, (szombaton pedig ingyenes), a Zeneakadémián pedig az ottani hallgatók adnak klasszikus vagy kísérleti

Gyermekekórház-szobafestés szabadidőben

zenei koncertet, ami számukra vizsgaként funkcionál, a nézőknek pedig ingyen koncertlehetőséget. A helyi Erasmus-iroda ezek mellett rengeteg szociális programot szervez, úgy mint óvoda- vagy általános iskola-látogatás, amiket pedig beszámítanak szakmai gyakorlatnak is a pedagógus-hallgatóknak.

A nagyváros-jellegből fakad az is, hogy ismert zenekarok választják koncert-helyül Poznańt: az általam ott töltött 10 hónapban például fellépett a városközpontban a Flume, a The xx, a Billy Talent, Tom Odell, LP és a The Pixies, vagy épp csak a szubkultúrák által ismert Dope D.O.D., Touché Amoré, a Repetitor, a Jinjer, a While She Sleeps és a Northlane, más események keretében pedig a Radiohead és a System of a Down.

Szörnyű minőségű képek a jó minőségű svéd metróról, Stockholmban

A második hét környékén vettem észre, hogy „nem érzem magam külföldön”. A közeg nagyon befogadó: az Erasmus-diákok családiassága alapvető, és szépen lassan kialakulnak a baráti társaságok, a helyi lengyelek pedig a külsődleges hidegségük ellenére nagyon barátságosak és segítőkészek. Nyilván a mindennapi interakció a szintén külföldi diákokkal alakul majd ki, de egy kollégiumban való több hónapos éldegélés során természetesen alakulnak ki szorosabb ismeretségek a helyiekkel is. A városban közlekedés villamossal, busszal vagy bérelhető biciklivel a legkönnyebb.

Az első félévben 5 másik országot volt alkalmam meglátogatni – hihetetlenül egyetemista-barát árakat találni repülő-, busz- és vonatútra. Svédországban Stockholm, Franciaországban Párizs, Belgiumban Bruges és Brüsszel, Hollandiában Amsterdam, Norvégiában Bergen került fel így a meglátogatott városok listájára, Lengyelországban pedig a legtöbb nagyvárost sikerült kipipálni, mint Gdańsk, Krakkó vagy Toruń – ráadásul az itthonihoz hasonló stoppos-kultúra miatt akár az autóstopp is opció, szállásnak pedig a Coachsurfing vagy

az Airbnb, illetve az Erasmusosok nagyon szívesen segítenek egymásnak ilyen esetekben.

Az oktatás színvonala kimagasló, szinte minden szakterülethez találni érdekes kurzust – az hogy ezek alpból a lengyel oktatás darabjai-e vagy pusztán cserediák-csalogató, az jelen esetben mindegy is. Esetemben találtam kifejezetten 19. századi irodalmi művek filmes adaptációit tárgyaló, illetve képzőművészeti alkotások mozgóképen való megjelenítésével foglalkozó tárgyakat, tán ezek voltak a legizgalmasabbak, és különösen azért, mivel nagyon specifikusan egy nagyobb téma apró szegletével foglalkoztak, és ez persze nem csak a mozgóképre igaz, hanem minden területre – emellett pedig találni számos gyakorlati tárgyat, a második félévben például saját ötletből volt alkalmunk kisfilmet és dokumentumfilmet forgatni, ehhez stúdió, felszerelés és tanári segítség is szinte korlátlan mértékben állt rendelkezésünkre. Az önálló ötleteket és szemléletet nagyon jutalmazták és szorgalmazzák, a kurzusokon való vitatkozás pedig szinte alapvetés az ominózus témáról. (Mellékesen

In Bruges, Belgium

jegyzem meg, hogy tán leginkább a jog- és a földrajz-hallgatók voltak bajban a tárgykereséssel, de nekik is akadt számukra érdekes és ami főként fontos, beszámítható kurzusok a kínálatból.)

Kazah polaroid

Nyelvvel kapcsolatos akadályok adódtak a leginkább, az egyéb problémáim semmiben sem különböztek az otthoniaktól. Mivel a kiköltözést megelőző nyáron szinte egyáltalán nem használtam az angolt, így az első bökkenő az első hónap volt, míg elfogadható szintre visszaállt az úgynevezett konyhanyelv, vagyis a társalgási szint; a második pedig a félév végi esszé megírása közben adódott, amihez pedig nem volt már elég a konyhanyelv, hanem épp hogy a tudományos angol az elvárt – ez egyrészt rengeteg, elsőre nehéz nyelvezetű szöveg olvasásával jár, másrészt viszont ad egy erős löketet a későbbiekhez. És klisé, de igaz, hogy a legtöbbet nem az egyetemi

intézményekben tanultam. A több tucat ott megismert barátot pedig nem is említettem.

Másfél éve még hezitáltam a jelentkezésen, azóta pedig az egyik legjobb lehetőségnek és döntésnek tartom az elmúlt két szemesztert, hihetetlenül sokat kaptam ettől az egy évtől. Így visszaolvasva olyan ez a szöveg, mint valami fizetett promóció, pedig egyszerűen csak jó volt ottlenni.

Aki teheti, menjen. Csak papírmunka az egész.

Köszönettel:
Kurucz András

Épp Amszterdamban játszom el a tavaszi féléves ösztöndíjam